

BÜYÜK
ÜMMETİN
BÜYÜK
ADAMLARI

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 14.04.2013 tarihli (208.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdü'lillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammed ve ala alihi ve sahabihi ecmaîn.

Değerli kardeşlerim,

Bir insan, ne kadar çok ağzını doldurmak isterse istesin, elindeki kaşıktan fazlasını ağzına koyamaz. Bu misali ne için kullanıyorum? Din ne kadar büyük olursa olsun, küçük kafalı insanın elinde büyük olmuyor. Sadece önündeki üç olayı, kendi ailesini, malını, yarınını, mezarlığını, mezar taşını düşünmenin ötesine gidemeyenin elinde, kıyamete kadar bütün insanlığın hidayeti için gönderilmiş olan din, o büyüklüğüyle yaşamıyor, yaşamaz. Ashâb-ı Kîram, mezarlarına yapacakları taşı önceden mermercilere ayarlatsalardı yaşayamazlardı. Bir Müslüman'ın imanla ölmek yerine, babasının yanındaki mezara gömülmesini ve mermer taşlarının da şu şekilde yapılmasını düşünmesinin örneği budur işte. Şu kâinat, ne kadar daha devam edecek? İnsan mahşer yerinde dirilince ne kadar büyük bir hesaba çekilecek! Bunu bildiği halde mezarının neresi olacağını ve babasının, amcalarının köydeki mezarının yanına muhakkak gömülmesi gerektiğini düşünen insan; asıl düşünmesi gereken binlerce sene bekleyeceği mahşer yeri olması gerektiği halde, küçücük bir kaşıkla bir okyanusun suyunu boşaltmaya çalışan gülünç bir insan gibidir.

Kardeşler,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz, Rabb'ine kavuştuğunda Ashâb-ı Kîram -Allah onlardan razı olsun- oturup da “Bu dünyada bana yemek içmek haram olsun! Benim sevdiğim peygamberim gitti. Ben bu dünyayı ne edeyim?” deyip matem tutsalardı, yedinci, kırkıncı, elli ikinci gecesi hatimler yapsalardı, sonra da her yıl toplanıp “Ah peygamberim, vah peygamberim!” törenleri yapsalardı; bugün biz, Müslüman olarak bir aile de doğmuş olur muyduk? Oturup bunun üzerinde günlerce senelerce tefekkür etmemiz gerekiyor. Her sene Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem doğumunu yüzlerce şehrin sancağını İslamlaştırarak kutladılar. Her her doğum yıldönümünde, birkaç ülkeyi İslam'la şereflendirdiler. Allah onlardan razı olsun.

Kardeşler,

Şu fani dünyada, Allah'ın insan olarak yarattıkları arasında Ebubekir radiyallahu anha kadar Resûlullah'ı seven biri yoktur! Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de Ebubekir gibi sevdiği bir erkek yoktur. O ona âşık, o da ona âşık; ama Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Rabb'ine kavuştuğunda bizim mafsalamızın alamayacağı bir cümle kullandı Ebubekir. Dedi ki “Muhammed'e ibadet edenler bilsin, Muhammed öldü! Allah Hayy ve Kayyum'dur.” Bir dostun söyleyeceği söz mü bu? Ne demek, Muhammed öldü? İşte, büyük kafalılık buydu. O Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi seviyordu. Onunla onu gönderen Allah'a kavuşmak istiyordu çünkü. Ölünce sevdiği Peygamberin yüzünü açtı,

طبت حياً وميتاً dedi ve kapattı yüzünü. “Diri iken de güzeldin, ölü iken de güzelsin ya Resûlullah!” dedi. Sonra yanına Ömer'i aldı. Ali Bin Ebi Talib'e “Siz burada meşgul olun.” dedi. Ömer'le beraber “Bu davayı kim devam ettirecek, önce bunu belirleyelim.” diye Medine'nin dışına çıktılar. O sevdalı, cenazeyi de orada bıraktılar. Büyük adam kafası! Paketi değil, paketi göndereni düşünen anlayış kafası bu! Allah ondan razı olsun.

Kardeşler,

Biz mü'minler olarak asıl derdimizin; Allah ve Allah'ın dini Kur'an olması gerekirken, Kuran ve Kuran'ın getirdiği şeriatımız olması gerekirken, semboller üzerinden Allah'a yaklaşmaya çalışırsak hiçbir zaman Ebubekir'le aynı kavşakta buluşamayız. Ebubekir radiyallahu anh aslını anladı ve aslın peşinden gitti. Onun

içinde Allah Ebubekir'e bereket verdi. Peygamber aleyhisselam vefatının ikinci senesi dolmadan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin emanet ettiği devleti, üçe katlayarak ahirete göçtü Ebubekir.

Ömer'de de aynı sevda vardı. O da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin vefatının on üçüncü senesinde Resûlullah'ın devletini, ona katlayarak onun ve miracgahı olan Kudüs'ü İslam devleti topraklarına katarak Rabb'ine kavuştu.

Büyük kafalıydılar! Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin komutan olarak tayin ettiği Halid bin Velid'i, bir yazıyla görevden aldı. Herkes itiraz etti. "Ne yapıyorsun sen? Resûlullah'ın komutanıydı bu." Dediler; ama Ömer, başka bir adam. Kafa büyük, düşünce büyük! Görüş çok ileri bir görüş "Bütün bu zaferleri Allah'tan değil de Halid'den bilmeye başladı bu insanlar." dedi. "Asıl gözlerde büyümesi gereken Allah olması gerekirken; 'Halid yaptı, Halid bitirdi.' oldu bu işler. Alın şunu görevden!" dedi ve aldılar görevden. Büyük kafa! Tam zirvedeyken, seçimi kazanmışken, sancağı Şam'ın ortasına dikmişken Halid'i emekliye sevk etti.

Bu ümmet, büyük bir ümmettir! Çünkü âlem şümuldür. Bütün insanlığın dininin ümmetiyiz biz elhamdülillah. Elli yıllık, bin yıllık bir dönemimiz yok bizim. Kıyamet sabahına kadar bütün insanlığın dini İslam dinidir, bütün insanlığın peygamberi Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemdir. Bu ümmetin bir camisinde namaz kıldırın imam efendi, iki bidonu üst üste koyarak yapılmış bir minare bile olsa bu ümmetin camilerinden bir tanesinde ezan okuyan bir müezzin efendi, geri zekâ bir çocuk bile olsa bir çocuğa oturup Yasin-i şerifi ezberletmeye çalışan Kuran muallimi; bu ümmetin coğrafyasını kapsadığı zamana ihtiva etmeyen bir kafa ile ezan okuduğu zaman, Kur'an öğrettiği zaman namaz kıldırıldığı zaman bu ümmetin büyüklüğüne uygun olan birisi olarak iş yapmış olmaz. Yaptığı işten geçimini temin eden birisi olur o. Okyanusun suyunu kaşıkla veya bardakla boşaltmaya çalışan birisi gibidir.

Kardeşlerim,

Şunu söylemek istiyorum. Bu ümmeti düşünürken, bu ümmetin azametini düşünmek gerekir. Köyündeki camiden, mahallendeki küçücük mescitten ibaret bir Müslümanlık nasıl düşünürsün sen? Bütün kâinata hitap eden, bütün zamanların dini olan İslam'ı sen, kendi evindeki bir sohbetten ibaret zannedemezsin. Evet, herkes dinine hizmet edecek, Ömer olacak, Ebubekir olacak diye bir istek de bulunamayız. Bu bir nasip meselesi; ama zarar verme! Gölge etme o zaman, gölge etme! Kendi bireysel ve kliksel anlayışınla, senin üç beş arkadaşının çizdiği çizgiyle Allah'ın dinine yön verme! Büyük düşünenleri bari rahat bırak. İslam, bütün insanlığın dinidir. Müslümanlar da Allah'ın bütün insanlık için çıkarmış olduğu en hayırlı ümmetidirler.

Kardeşler,

Bu ümmetin ufkunu daraltmakla yani, küçük düşünmesini sağlayacak işler yapmakla bu ümmetin Mescidi Aksa'sını veya filan toprağını ordularla işgal etmek arasında esasen çok fark yoktur. Biri geliyor Mescidi Aksa'mı işgal ediyor, oradaki mü'min kardeşlerim ölüyor. Öbürü de gelip İslam'ı kendinden ibaret ve kendisinin söylediği sözlerle anlaşılacak kadar küçük bir kalıp içerisinde bana sunuyor. O, İslam'ı Gazze diye küçük bir kasabaya sıkıştırıyor. Bu da vakıf, dernek, cemaat diye küçük bir kalıbın içinde sıkıştırıp bırakıyor. İkisinde de bütün uzayı kuşatacak büyüklükteki İslam, küçük kalıyor. Onun dışarıdan verdiği zarar ve bunun içeriden oyararak verdiği zarar; neticede bu din bütün insanlığa kıyamete kadar yetecek enerjisi varken bu enerji, boş bir yerde harcanıyor ve heder ediliyor demektir. Bizim dinimiz olan İslam; elli yıl, yüz yıl, beş yüz yıl, bin yıl kalacak bir din değildir. Filanca ırkın filancaların dini de değildir. Her Âdemoğlu, bu din ile şereflenmelidir.

Çok bilerek, anlayarak, altını çizerek ve bağırarak söylüyorum. Bütün yanlış düşüncelerine, eğri büğrü fikirlerine, hadis-i şeriflerde bile tenkid edilecek şeyleri düşünür ve konuşur olmalarına rağmen; kimsenin bu dinden atılmaması gerekiyor! Senin bağrın senin gibi aynı renkten, aynı dilden olmayanları kuşatamıyor olabilir; ama Allah, Peygamberi ve onun sözlerini bize yansıtan ashâbı üzerinden kusurlu kusursuz bütün kullarını, mü'min olarak kabul ediyor. Hiç kimse, kendi ekolunu İslam olarak tanıtamaz! Ekol, Ashâb-ı Kîram'ın ekolüdür. Allah onlardan razı olsun. "La ilahe illallah Muhammedun Resûlullah" diyen herkes, mü'min muamelesi görür

bin bir melânetine ve köteklenmeyi gerektiren şu kadar hatasına rağmen. Evet, bir safiyet, bir kalite ve özellikle Ashâb-ı Kîram'a bir yakınlık isteriz, bekleriz, bunun için gayret ederiz; ama şu ümmetin insanlarını dışlama hakkının kimsede olmadığını da bilmemiz gerekir.

Hiçbir hoca, âlim, mürşit, muallim, konuşmacı adı neyse artık; Ümmet-i Muhammed'in nüfusunu ve nüfuzunu daraltma hakkına sahip değildir. Biz, büyük bir ümmetiz! Bu ümmetin içinde faizciler de kumarcılar da alkolikler de yer bulabilirler, "Lailaheillallah Muhammed Resûlullah" dedikçe. Biz, günahkârlarıyla beraber büyük bir ümmetiz. Günahkârları dışlanıp berrak, tertemiz, meleklerin kaldığı bir ümmet değiliz. Biz meleklerden oluşmuyoruz; insanlardan oluşuyoruz.

Kardeşlerim,

Bu ümmetin başına gelen ve o ilk büyük düşünceyi idrak edemeyen insanlardan oluşmuş olan en büyük musibetimiz, âdeta Müslümanların sayısının ve kalitesinin azalmasından hoşlanan anlayıştır. Neredeyse akşam oturacak birisi "Elhamdülillah, elhamdülillah! Bir grubu daha ehlisünnetin dışına attık hamdolsun. Yirmi kişi kaldık, şükürler olsun." şeklinde, bunun için şükredecek hale gelinecek. Kimsenin, kimseyi Allah'ın cennetinden atma hakkı yoktur. Herkes, kendisi cennete girmek için mücadele etmek ve başkalarının da cennete girmesi için mücadele etmek zorundadır. "Allah'ım, mü'min kardeşlerime mağfiret buyur, sayımızı arttır, bizi daha kalabalık mü'min kardeşler yap." diye dua edilir. "Onun kaşı kalın, bunun burnu uzun, öbürünün kulağı eğri. Onu at, bunu at!" diyerek küçücük bir ümmet kalınması gibi bir şey, bu ümmetin mantığına aykırıdır.

Kardeşlerim,

Bunun sıkıntısı nereden kaynaklanıyor? Bu ümmetin büyüklüğü kadar büyük düşünemeyen insanlardan kaynaklanıyor. Hoca olmak, âlim olmak yeterli değil; büyük âlim, büyük hoca, büyük düşünür olmak lazım. Filan ilmihâl kitabını, filan hadis kitabını bilebilir bir insan, ezber bilebilir. O ilmihale, o fıkha, o hadise göre bir kafa sahibi olup olmadığı çok önemli! Çok biliyor, küçük düşünüyor; bu Ebubekir anlayışı değil, Ömer anlayışı değil, Osman'la Ali böyle düşünmüyorlardı. Büyük düşünmek, bu ümmeti bin sene sonrası üzerinden hesap edebilmektir. Cami yaparken bir köye "Bu köy elli hanedir, elli haneli Müslümanın namaz kılacağı bir yer yapıyoruz." diye cami inşa eden boşuna cami yapmasın! "Bir gün bütün dünyada İslam gider, bu köyde kalır. Bu köyün camisi insanlığın tek camisi olur, o zaman biz İslam'ın çekirdeği olmuş oluruz." diye "Bismillah!" deyip temel atmak lazım bir yerde. Bir talebeye, bir çocuğa Kur'an öğretirken abdest öğretirken "Şu kâinatta abdest alan hiç kimse kalmayacak, sadece bu çocuk abdest alacak." diye son umut, son çekirdek, son nüve, örnek olarak bu çocuk kalacak diye düşünen birisi, ciddi bir şekilde İslam adına yatırım yapıyordur. Öbürü ya onun cemaatinin, vakfının çoğalması için yatırım yapıyordur ya da "Bu işten biz maaş alıyoruz, helal olması lazım. Bu çocuğa da abdesti öğreתיyim." diyordur ki bu memur kafası, işçi kafasıdır. Musab bin Umeyr anlayışı, bu değildir! Bu husustaki taktik hatalarımız elbette hep hocalara yüklenmesi gereken, müezzinlere yüklenmesi gereken, vakıf başkanlarına yüklenmesi gereken bir hata değildir.

Kardeşler,

"Herkes evinin vakıf başkanıdır, herkes ailesinin çobanıdır." demiyor muydu aleyhisselatu vessalam efendimiz? Doğurduğun çocuğu, Allah'ın belası olarak da görebilirsin; bin bir kötülüğüne rağmen cennet umudun olarak da görebilirsin. Bin yıl hayat yaşayan ve dokuz yüz elli senesini Allah'ın en büyük peygamberlerinden biri olarak yaşayan Nuh aleyhisselam senelerce değil, asırlarca yalvarıp yakardığı oğluna bile söz geçiremediği hâlde, ondan her türlü hakareti dinlediği hâlde, "Senin Rabb'in beni boğamaz, ben ondan kurtulurum." diye çılgın bir şekilde itiraf ettiği hâlde buna rağmen; Allah'ın dostu Nuh aleyhisselam "Melun, geber git! Zaten sen de hayır yoktu, senin anan da senin gibiydi. Allah belanızı versin!" dedi mi? Dedi mi? Allah niye Kuran-ı Kerim'de bize bu şekilde Nuh aleyhisselam kıssasını, surelerde farklı farklı şekilde anlatıyor? Hem Nuh Suresi'nde anlatıyor, hem de Kur'an'ın diğer yerlerinde anlatıyor. "Mü'min ola ki Nuh Suresi'ni unuttur, aman öbür surede aklına gelsin." diye bir yerde, beş yerde değil daha fazla yerde Nuh aleyhisselamı, Allah Teâlâ gözümüzün önüne koyuyor. Biz Nuh aleyhisselam deyince neden işte "Kâfir bir millet, bir peygamberden

beddua alınca nasıl da boğuldular suda!" şeklinde anlıyoruz. Bunu çocuk da anlıyor; ama asıl olarak, Nuh aleyhisselamın bir de aile reisi, baba ve koca olduğu konum vardı. O konum itibarıyla de Allah, onun başına geleni anlatıyor.

Yalvardı, beş sene, on sene, elli sene; kim bilir iki yüz sene yalvardı oğluna. Bir ülke kurulup tekrar yıkılacak kadar uzun bir zaman oğluna kızına, karısına yalvardı; ama bıkmadı, usanmadı, "Bunlardan hayır gelmez!" demedi. Gökler yağmur boşaltmaya başlarken bile son anı da değerlendirdi. "Gel şimdi akıllan yavrum bari." dedi. Bu hikâyeye değil, ayettir! Ayete iman ediyoruz biz. Niye iman ediyoruz? Nasıl mü'min olacağımız anlaşılın iyi bilelim, basiretli bir şekilde yol alalım diye.

Büyük düşünen, büyük ümmetin büyük adamı olan baba ve anne; bugün sabah namazına kalkmayan oğlunu, kızını listeden silmez. Yarınki sabah namazına heyecan biriktirir. "Bugün kaldıramadım; ama yarın inşallah kaldıracam!" der. Yarın kaldıramaz, "Haftaya bak nasıl kaldıracam." der. Çünkü büyük kafalı, büyük ümmetin büyük babası ve büyük annesi bilir ki "Ben nasıl saat beşte namaza kalksın diye başına dikildiysem bu çocuğun, akşam beşten beri de şeytan bu çocuğun başında duruyor kalkmasın diye. Evet, bugünkü raundu kaybettim." diye. Çünkü o, onu geç yatırdı. Melun, hesaba akşam beşte başladı. Biz geç kaldık, on iki saat sonra geldiğimiz için mağlup olduk biz. Düşünür; ama "Yarın inşallah, bu meluna karşı tedbirimi daha erken alacağım." der. On sene böyle devam eder ve yirmi beş yaşına gelir çocuk, hâlâ kaldıramaz "Bunun namaz kılacağı yok, Allah'ından bulsun!" gene demez. Otuz sene devam eder, artık bastonuna dayanıp ayakta duramayacak kadar zor yürüdüğü bir zamanda bile cılız bir sesle "Yavrum, kalk namaza." der. O seksen yaşında, öbürü de altmış yaşındadır; yine kalkmaz. O bugün ruhunu teslim edeceği şekilde sekerat halindeyken bile "Ne olursun namaza kalkmayı ihmal etme yavrum!" der. Çocuğu ona kulak asmaz, çağırır bu sefer akrabalarını "Vasiyetimi yazın." der. Bari vasiyetimde bu son sözlerimi söyleyeyim, "Çocuklarım sakın namazı ihmal etmeyin!" diye vasiyetini bari böyle yazar; ama bıkmaz, usanmaz. Çünkü bu ümmet, İsrailoğulları'ndan gelmiş bir peygamberin ümmeti değildir. On senelik, yirmi senelik değil, Gazze'deki, Filistin'deki, Suriye'deki filan köyün dini değil bu. **لِّلنَّاسِ كَافَّةً** Bütün insanlar için ve bütün cinler için gelmiş; uzayın, yerin, yerin altına kısacası her yerin dinidir.

Bu kadar büyük bir dini, üç gün üç gecelik bir kampa sıkıştırıp çok güzel kullanım kılavuzunu öğretip gönderemezsin insanları. Çünkü bir dinin **لِّلنَّاسِ كَافَّةً** olması bütün insanları, uzayı, cinleri kuşatması ve bu dinle mücadele etmek için karşı cepheye Allah'ın izniyle oturtulmuş olan iblisin de bütün insanlık kadar sorun üretmesi demektir. Bir köye inmiş din olsaydı Muhammed aleyhisselamın dini, sadece o köylülerin meşgul olacağı kadar sorunlarla devam edecekti; ama Muhammed aleyhisselamın dini bütün insanlık ve bütün kâinatın dini olduğu için, kıyamete kadar gelişecek bütün sıkıntılar ve üretilecek bütün sorunların tamamı bu dinin başında olacaktır. Çünkü din büyük, hedef büyük, kitle geniş! Böyle olunca da Müslüman bir anne, Müslüman bir baba, Müslüman bir kayınpeder, Müslüman bir damat, Müslüman bir iş ortağı, Müslüman bir vakıf başkanı, Müslümanların camisinde namaz kıldıran bir imam efendi, Mü'minlerin minarelerine çıkıp "Allahu ekber" diye haykıran müezzin efendi, mü'minlerin namına bir iş yapan herhangi bir Müslüman; köy kafasıyla oturup bütün kâinatın dini olan İslam'ı düşünemez. Düşünürse İslam'ı ezer, İslam'a zarar verir. Gölgesinde meyve büyümmez onun. Kuru bir ağaç çünkü bu. Kavak ağacı ne kendisinin meyve var, ne de dibine dikilmiş şeylerin büyümesine izin veriyor.

Kardeşler,

Burada anneler-babalar olarak, bir vakıfta görevli mü'minler olarak, bir dernekte görevli mü'minler olarak, devlet kademesinde de olsa din namına görev almış birileri olarak, bir İmam Hatip Lisesi'nde Kur'an öğreten, fıkıh öğreten, ilmihâl öğreten muallimler, öğretmenler olarak herkes ciddi bir şekilde Allah'tan korkup utanmalıdır. Hiçbir çocuk, hiçbir yavrumuz bizim için sadece filancanın çocuğu değildir. Bu, Ümmet-i Muhammed'in kıyamete kadar devam edecek zincirinin halkalarından biridir. Her çocuğun, Ebu Hanife olma hakkı vardır. Her çocuk, bir gün Sultan Fatih olarak bu ümmetin başını göklere yükseltebilir. Kim bilir milyonlarca çocuğu döverek, kovarak, ona hakaret ederek, onun şahsiyetini zedeleyip bir daha iyi bir insan olma

imkânı olmayacak bir şekilde nice çocukları öğretmenler veya hoca efendiler elinin tersiyle dışlayarak, büyük ümmetin hedefleri arasında bulunacak iyi bir insan olması muhtemelken; onu top sahalara, sokaklara, oyun oynayacakları parklara itivermişlerdir.

Nasıl bir hoca efendi "Filanca çocuğu ben yetiştirdim, hafız yaptım. Şimdi âlim oldu; ama ilk abdesti ben ona öğretmiştim." diye övünüyor, iftihar ediyor ya! Elbette ki hakkıdır. Bir elif öğreten, bir harf öğreten başını göklere kadar kaldırsa hakkıdır. Çünkü her harf, Kur'an'ın yirmi sekizde biri demektir; ama kardeşler, senin namazdan Ümmeti Muhammed'in ahlakından soğuttuğun her çocuğun da öbür tarafta nasıl tartıldığına bakman lazım. Bu çocuğu hafız yaptığın için, bu çocuğa imanın şartlarını öğrettiğin için övünüyorsun da bu çocuk senin sebebinle baba olarak senin hırçın ve sabırsız tavırlarınla, anne olarak sırf senin taktik bilmez, sabırsız, hırçın girişimin yüzünden namazı inadına veya protesto için abdestsiz kılma refleksi gösterdiği zaman ey anne, ey baba, ey hoca efendi, ey ümmetin on kişisinden birinden sorumlu olan; bunun hesabını kim, kimden soracak? Kâinat kadar büyük bir ümmeti bir dershanenin, bir caminin köşesi kadar küçük düşünüyorsun sen. Evet, her çocuk Ebu Hanife olacak diye bir şart yok; ama her çocuğun Ebu Hanifelik yolu açık. Ebu Hanife'yi de Şâbi yolda görüp de: "Yavrum sen bu ticaretle uğraşma! Senin alnında ben ilim okuyorum." deyip de ilime sevk etmeseydi bugün Ebu Hanife mi olacaktı?

Aziz kardeşlerim,

Hepimiz, dinimizin doğal görevlileriyiz. Biz, dinimizden yiyip içip gidecek İsrailoğulları değiliz. Dinimiz bize cennet kazandıracak; biz de dinimize canlarımızı, mallarımızı, bütün emeklerimizi feda edeceğiz. Mü'min olmak budur. Kelepurcu İsrailoğulları ile Ümmet-i Muhammed'in delikanlıları arasındaki fark budur! Ashâb-ı Kîram'ın büyüklüğü budur. Ümmet-i Muhammed'i büyük hedefler üzerinden düşünmek lazım.

Kardeşlerim,

Evet, herkes büyük düşünür diye bir kural yok. Keşke öyle olsaydı; ama nerede? Herkes büyük düşünecek diye bir şey mümkün değil; ama büyük düşünenlerin önündeki en büyük engel de küçük düşünenlerdir. Yol kat edemiyorsun. Yani sen saatte elli kilometre koşan bir yarışçısın diyelim; elli kilometre yürüyebiliyorsun. Sana iki yaşında bir çocuğu vermişler ve "Bununla beraber yürüyeceksin." demişler. Saatte kaç kilometre yürüyebilirsin ki bu çocukla? Çocuk yüz adım attı "Yoruldu amca, bekle." dedi sana. Oturup bekleyeceksin. O çocukla gitmek zorundasın. Sen uçarak git, fark etmiyor ki; yanındaki yürütmüyor seni. Büyük adamlar, büyük adamların eşliğinde büyürler. Zincirlenmiş adamlar, hiçbir zaman koşamazlar.

Kardeşler,

Burada, çok tarihi bir örnek vereceğim; ama bu örneği "Tarihimiz ne güzelmış, maşallah!" demek için kullanmıyorum. Bugün Müslümanların kendi içlerindeki sorunlarını çözmeye yardım etmesi açısından küçük düşünen insanların, kısır düşünen insanların; sadece kendilerini eritmediklerini aynı zamanda büyüklerin büyüklüğünü de erittiklerini örneklendirmek için söylüyorum. Hâkim isimli muhaddisin Müstedrek isimli kitabında ve İmam Buhari'nin Tarihi's Sağır isimli kitabında naklettiği bir olay var. Bu olay tatlı bir hatıradır aynı zamanda. Hepimiz bunu zihinlerimize nakşedelim. Büyük bir insan, bir iş için yola çıktığında onun ayağına bağ olmanın neye mal olacağını düşünelim. Aynı zamanda büyüklerin de nasıl büyüdüklerini, nasıl büyük işler yaptıklarını görmeye ve anlamaya çalışalım.

Ömer bin Hattab radiyallahu anh, bir gün bir evde misafirlikte bulunuyor. Orada da beş, altı tane insan var işte. O zamanki evlerden birinde zaten kaç kişi oturabilir bir odada. O kadar bir insan var. Muhabbet ediyorlar. Ömer bin Hattab radiyallahu anh demiş ki "Arkadaşlar!" demiş. İşte yediler mi, içtiler mi, çay mı içiyorlar, ne yapıyorlarsa artık! "Herkes içindeki hasretini söylesin bana. Ne düşünüyorsunuz? Ne geçiyor içinizden sizin?" demiş. Ömer soruyor, oradakiler de cevap verecekler. Biri demiş ki "Ya Emire'l Mü'minin! Benim içimden geçiyor ki şu içinde bulunduğumuz oda, altın dolu olsa da hepsini Allah için infak etsem bel!" Yani bu oda dolu böyle, bir odada oturuyorlar ve adam "Bu oda dolusu altınım olsa da infak etsem Allah için."

diyor. “Hımm güzel!” demiş. “Ee sen ne düşünüyorsun?” demiş öbürüne. Eee şimdi piyasa yüksek kuruldu! Öbürü de demiş ki “Benim içimden de geçer ki şu oda mücevher dolu olsa da mücevher dolu bir odayı infak edip cennete girsem diye düşünürüm.” demiş. “Ee sen ne düşünüyorsun?” demiş Ömer, üçüncü bir şahsa. Bakmışlar ki altın, mücevher bu adamı ikna etmiyor.

“Ya Emire’l Mü’minin!” demişler. “Senin kafanda bir şey var, sen bizi boşuna konuşturma, sen ne düşünüyorsun onu söyle bize.” demişler. Yani “Altın, mücevher verdik hepsini, hala ‘Ne düşünüyorsun?’ diyorsun.” Elini şakağına koymuş ve demiş ki “Arkadaşlar, benim içimden de geçiyor ki şu oda dolusu kadar Ubeyde bin Cerrah’ım olsa da cihad etseydim Allah için, diye düşünüyorum.” demiş. “Şu oda dolusu kadar Ubeyde bin Cerrah gibi, Huzeyfe gibi bir adamım olsa diye düşünürdüm Allah’tan.” diyor.

Ümmet adamı, ümmet adamı! Ömer bu! Ne altın ne mücevher, basit bir şey değil bu. Bir oda dolusu değil, bir poşet dolusu bile insanı cennete koyar. Yanlış düşünceler değil onlar; ama kişisel düşünüyorlar. Ne düşünüyor? “Oda dolusu mücevheri infak edeyim, melekler beni cennette karşılasınlar.” diye düşünüyorlar. Ömer’in derdi o değil ama. Oda dolusu, bir oda kaç kişi olur ki? On kişi olur, on beş kişi olur; o kadar! “Ubeyde bin Cerrah gibi adamım olsa istiyorum.” diyor. Burada hepimizin tefekkür etmesi gereken ilk madde ne biliyor musunuz kardeşlerim? Ömer’in zamanında da adam kıtlığı varmış demek ki. O da imtihan edip bu imtihanla istediği elemanı alamıyormuş demek ki. Çünkü her aradığın zaman bir oda dolusu Ubeyde bin Cerrah buldun mu, onlar Ubeyde olmazlar bir daha. Sıradan adam olurlar.

Âdem aleyhisselamdan beri büyük adamlar, hep azdırlar. Az; ama etkindirler. Çok olsalar enflasyonu çıkar onların, birbirlerini yerler zaten. Her gün beş güneş doğsa ayrı yerde, biz fırında kavrulmuştuk şimdiye kadar. Yaz aylarında bir tanesine de dayanamıyoruz. Bir güneş yetiyor, artıyor bize. Ömer ‘in zamanında da adam kıtlığı varmış. “Şu oda dolusu Ubeyde bin Cerrah gibi, Huzeyfe bin Yeman gibi adamım olsa da onlarla Allah yolunda cihad etseydim.” diyor, Ömer gibi bir adam. Elinde iki imparatorluk devrilmiş adam! Radyallahu anh. Pers imparatorluğunu yıktı, Roma’yı da köşeye sıkıştırdı; ama hala adam arıyor, hala adam arıyor. Bulamayınca da küsüp yazlığına gitmemiş ama devam etmiş. Buluncaya kadar devam etmiş. Büyük adam, ümmetini dert etmiş adam bu işte! Kimse yoksa buradayım; ama hasreti, Ubeyde hasreti. “Muaz ibni Cebel gibi bir oda dolusu adamım olsa!” diye bağırarak ağlamaya başlamış. Nerde bulacaksın Muaz’ı? Muaz bir tane zaten. Bir Mus’ab’ı vardı Resûlullah’ın sallallahu aleyhi ve sellem, Yesrib’e gönderdi onu, Yesrib bir sene sonra İslam Devleti oldu. Şimdi köylere bile beş tane imam, beş tane Kur’an kursu hocası gönderiliyor. Hocalarla görüştüğünüzde “Çocukları vermiyorlar bize!” diyorlar. Kimse kimseye çocuk vermedi, Mus’ab’a da çocuk vermediler. Ayaklarına kapandı insanların. “Bir kere dinleyin beni!” diye yalvardı da Muhammed aleyhisselamın devleti öyle kuruldu.

Kardeşler,

Bir oda dolusu adam, insanlığın hasretidir; ama hiçbir zaman, bir oda dolusu adam bulunmaz. Zaten onlar o bir dolusu adam, hep bir arada duracak olsalar onlar, adam olma hakkını kaybetmiş olurlar. Her biri bir dağ başında dağ deviriyordu zaten. Onun için büyüktür onlar.

Kardeşler,

Birincisine ne dedik? Büyük adam bulmak zor! İkinci olarak da şunu görüyoruz; herkes Ümmet-i Muhammed’in yani sevdasıyla yatıp kalkıyor ya! Ömer görmüş insanlar bile Ömer’in yanında senelerce oturup kalkmışlar ki, Ömer’le bir odada muhabbet ediyorlar da Ömer onlara “Ne geçer içinizden?” diye soru soruyor. Bu çok tabi olarak, Ömer’le arkadaş olduklarını gösteriyor; ama Ömer’in derdini anlayamamışlar hala. Onlar da anlayamamışlar.

Hâlâ sadaka verecek! Bu hâlâ talebelerin şurada burada süründüğü, çocukların Kur’an’dan soğuk olduğu bir yerde, cami yapma hasretini yansıtıyor işte. Büyük ümmetin küçük kafaları! Hâlâ Kur’an talebesi bir kişi yetiştirmenin, bin camiden değerli olduğunu anlamayan anlayış bu. Bir camide “Şu caminin inşaatı

depremde yıkılmış, bunu yapın.” dedin mi servet toplanıyor. “Afrika’da filancalar açtan ölüyor, yemek yok.” dedin mi tırların bile taşıyamayacağı kadar erzak yığılıyor; ama “Afrika’dan on çocuğu burada okutalım.” dedin mi, çeşmeler kuruyor. Kafa farkı!

“Şu oda dolusu mücevherim olsa da Allah için harcasam.” diyen de mü’min şüphesiz; ama “Bu oda dolusu Ubeyde’ m olsa!” diyen Ömer, başka bir Ömer. Ömer başka! Biri insanlığı dert etmiş; öbürü de cennete girmekten başka gayesi olmayan egoist Müslüman. Kendini düşünüyor sadece. O kendini düşünüyor. Peygamber’i ise bir kişiyi kurtarmak için ömür bitirdi. Bir Yahudi’nin çocuğunun hasta olduğunu duydu. - sallallahu aleyhi ve selem- “Kalkın ziyaretine gidelim.” dedi. Küçük çocuk, işte daha yeni on yaşlarında filan artık, ne kadarsa bilgimiz yok. Çocuk meğer can çekiyor! Yahudi’nin evine girdiler ve yanında da ashabi “Geçmiş olsun.” komşuluk ilişkisi gereği “Geçmiş olsun, geçmiş olsun!” dediler. Efendimiz aleyhisselam anladı ki çocuk yolcu. “Yavrum!” dedi. “Babanın dini hak din değil. Sen gel bana iman et, Rabb’ine mü’min olarak git!” dedi. Çocuk da babasına doğru baktı “Bu amca ne diyor, yapayım mı bunu?” gibisinden. Yahudi de demek ki Musa aleyhisselamdan helal bir damla süt emmiş, herhalde akrabaları ki “Yavrum!” demiş “Mademki Muhammed, nezaket gösterip buraya geldi, yap dediğini!” demiş. Çocuk da iman etmiş ve bir iki dakika sonra vefat etmiş çocuk. Efendimiz dışarı çıktığında gözleri yaşarmış. “Rabb’im sana hamd olsun. Bir kişinin kurtulmasına vesile ettin beni.” demiş. Büyük kafa! Yahudi’nin çocuğuna bile merhametle bakan kafa! Kendi çocuğunun diploma uğruna, internet dalgalarında helak olup gitmesini anlamayan baba da onun biricik ümmeti ama. Oo, bir de gül dağıtınca zaten, ümmetlerin başı o!

Kardeşler,

Bu ümmet, büyük bir ümmettir. Allah’ın insanoğluna çıkardığı en büyük proje, Ümmet-i Muhammed projesidir. **كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ** “En büyük, en hayırlı ümmetsiniz siz.” Allah’ın en büyük projesidir bu ümmet! **كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ** ayeti; köylüler toplanıp da aynı camide namaz kılsınlar diye cami yapman için değil, sıvaları döküldü diye yıkıp daha büyük cami yapman için değil! **أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ** ayeti, bütün insanları kuşatın diye hayra ümmetin oldun sen. Senin bağrına akrabaların bile sığmıyor olabilir; ama bu ümmet, **أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ** bütün insanlığı kuşatmış bir ümmettir. Bu proje, Allah’ın en büyük ve son projesidir. Şeytan da bunun için en büyük ve en gelişmiş projelerini, anti tez olarak bu ümmetin karşısına çıkardı.

Başımıza gelen sıkıntılar, musibetler bundandır; ama büyük başın derdi, büyük olacak elbette. İsrailoğulları gibi Filistin’in filan köyüne gelmiş bir peygamber değil benim Peygamberim aleyhisselatu vesselam. İsrailoğulları’nın on binlerce peygamberinin geldiği yerden, miraç için bir dakikalığına transit geçmiş bir peygamberdir bizim peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem. **كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ** Abdullah ibni Ömer radiyallahu anhuma anlatıyor. Şu meşhur Yemâme Savaşı diye Ebu Bekir radiyallahu anhanın döneminde irtidat etmiş olan bir olayı anlatıyor. Yalancı bir peygamber olarak biri çıkmış Yemen’de ve çok büyük bir fitne oluşturmuş. Ashâb-ı Kîram’ın büyükleri, Tabiin nesli de çok kısa bir zamanda ortaya çıkan bu fitneyi helal bir şekilde, yerinde kurutmak için gittiler. Çok büyük sayıda sahâbi, orada şehit oldu. Çok fazlaca şehitleri oldu. İbni Ömer radiyallahu anhuma da oraya ait bir hatırayı anlatıyor. **كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ** anlayışını, anlatıyor. Ebu Akil isimli sahabi de sabahleyin savaş başladığında göğsünden ok yemiş ve sol tarafı felç olmuş. Oku çıkarmış; ama sol tarafı felçli. Öğleye doğru da Ashâb-ı Kîram’ın pek çok kısmı şehit olmuş orada. Sırf o savaştan dolayı, işte bildiğiniz gibi “Eyvah, hafızlar hep öldü! Kur’an unutulacak!” diye Kur’an-ı Kerim’i cem’ etmeyi düşündü Ashâb-ı Kîram.

Çok büyük zayıt, yani yüzlerce sahabi orada şehit oldu. En son artık Ashâb-ı Kîram’ın ordusu dağılma riski göstermeye başlamış. Yani neredeyse kalan sahabilerin de hepsini parça parça edecekler müşrikler ve büyük bir zayıt olacak. Belki de Medine’de Ebu Bekir radiyallahu anha selam verecek kimse kalmayacak gibi, riski bir durum ortaya çıkmış. Ensar olan sahabiden biri de bağırarak “Hey Ensar, Ensar, Resûlullah’ın dostları! Din gidiyor, neredesiniz?” diye bağırarak. Bu Ebu Akil isimli sahabi de işte, ok sol tarafına geldiği için felçli olan

sahâbi, kıvranıp duruyor. Biraz sonra da kan kaybindan ölecek zaten. Bu sağ tarafıyla tutunmaya çalışmış, kalkmış, doğrulmuş. Abdullah ibni Ömer diyor ki “Nereye gidiyorsun Ebu Akil, dedim.” O, “Duymadın mı? Ensar’ı çağırdılar.” diyor. “Yahu yaralı Ensar demediler, kılıç tutan Ensar’ı çağırıyolar.” dedi. “Ben bilmem, Allah Ensar dedirtti. Ben de Ensar’danım, yatamam ben!” dedi.

“Ben Ensar’danım!” Kalktı, tabi giderken parça parça oldu. Abdullah ibni Ömer radiyallahu anh bu olayı, bize naklediyor. “Ey Müslümanlar!” sözünden ne kadar pay çıkartıyorsun kendine? O yaralı bereli, bir tarafı felç olmuş kişi “Ensar’ı çağırdılar. Ben anlamam, ben Ensar’danım!” diyor.

Kardeşler,

Bu ümmet, büyük bir ümmettir. **أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ** ümmetiyiz biz. Bütün insanlık derdimizdir. İnternetinden filan yerindeki meyhanesine kadar, filan yerdeki camiden filan yerdeki medreseye kadar her yer bizim programımızdır. Bu proje, Allah’ın projesidir. Bize de Allah lütfedip ihsan edip adam yerine koyup dinine hizmet için seçtikten sonra; sen bir oda dolusu altun bulup da bir oda dolusu mücevher bulup da onunla Afrika’da cami yaptırarak kandıramazsın Ömer’i! Ömer’i ikna edemezsin sen! Hayır, yapacaktım; adam lazım adam! Para bulunuyor; ama adam bulunmuyor. Ömer de adam bulamadı. Ömer’in o gününde İran’ın bütün serveti, yüzlerce deveyle Medine’ye taşınmıştı zaten. Ömer parayı koyacak yer bulamıyordu; ama Ubeyde’si yok, Muaz ibni Cebel’ini kaybetmiş, Huzeyfe’yi kaybetmiş.

Bu adam kıtlığı, kıyamete kadar da böyle olacaktır. Şimdi Müslümanlar olarak biz, oturup Ramazan’da iki yüz dolar zekat verdin mi, bayramda on beş dolar fitrelerini toplayıp verdin mi, bir de Kurban Bayramı’nda hisse verdin mi, bitti zaten bitti! Sen neredesin, sen neredesin? Senin kafan lazım! İş adamıysan senin tecrüben lazım, eğitim elemanı isen sen lazımsın. Herkes otoparkın bedelini verip sonra altını daire yapar gibi apartmanlarda, herkes parasını verip gidiyor. Adama gelince adam yok! Ne köylerde ne de şehirlerde kendini Allah için harcayacak adam bulunamıyor. “Ensar, Ensar! Neredesin?” diye çağırılıyor Ensar.

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ Bu büyük projede hasbelkader Allah’ın ihsanıyla sen adamdan sayılmışsın. Ben de adam yerine konmuşum. Kaçamam ki! Belki ben hak etmedim; ama Allah, ihsan etti. Hiçbir şey yapamıyor olabilirsin. Eline bir çalı alıp mescidi de süpüremez misin zenci kadın gibi? Mescidi süpür. Hiçbir şey bulamıyorsan hasta ziyaret et. Ümmetin hastanelerde kıvranan hastalarına “Geçmiş olsun.” de, dua et. Bak ne büyük iş yapmış olursun.

Bu ümmet, kainat ümmetidir. Cinler bile bizim şemsiyemizin altındalar. Bütün insanlık, yeryüzünde Allah demeyen bir kişi dahi kalmayınca kadar uykunun kendisine haram olduğu ümmetiz biz. Yazıklar olsun! Çok kere yazıklar olsun! Başka bir işi olmadığı halde sadece, ezandan sonra camiye gelen ihtiyarlara namaz kıldırıp imamlık görevini yaptığını zanneden; ama caminin etrafında ömrünü genç yaşta heder eden delikanlıları düşünmeyenlere ve onlarla gidip hemhal olup da onlara en azından kıyamet günü kendisinin özrünü oluşturacak kadar “Ben yalvarmıştım ya Rabb’i!” şeklinde düşünmeyenlere. Fakat kaç kere soracak tabi Allah Teâlâ? Nuh aleyhisselam kaç bin kere yalvarmıştı kâfirlere! Resûlullah sallahu aleyhi ve selem, Ebu Cehil’e ve oğluna kaç kere yalvardı! Bir kere, geçerken “Hey delikanlılar, camiye bekliyorum ha!” demek midir, davet etmek?

Büyük düşünen ümmet, büyük ümmet! Projesi insanlık olan ümmet bir kenara, aybaşı Müslüman’ı başka bir kenara! Aybaşı onun maaşı geliyor; “Hiç vazifemden de kaçmadım.”, “Gelen çocuklara da Kur’an öğrettim.” diyor. Alimallah Kur’an öğrettiğin doğru da Kur’an, onlara lanet mi ediyor, ne ediyor? Bu sorunun da bir cevabını bulsana. Kur’an öğretmek diye bir iş yok kardeşler! Kur’an’a göre nesil eğitmek diye bir şey vardır. Ashâb-ı Kîram, Kur’an hafızı değildiler; ama “Allah buyuruyor ki!” deyince mum oldu hepsi. “Allah mı dedi?” bitti. “Allah mı dedi?”, “Evet, Allah dedi.” ve bitti, söz bitti.

Kardeşlerim,

Kendi güzelliklerimi anlatıp da sizlerin de ayıp ve eksikliklerini saymıyorum. Başında benim bulunduğum bir hatayı zikrediyorum. Büyük ümmetiz! Rabb'imiz bizi, bütün insanlığın başına koydu. Biz, insanlıktan sorumluyuz. Bizim herkesin uyuduğundan en az bir saat daha az uyumamız gerekiyor. Kimsenin ilgilenmediği şeylerle bizim ilgilenmemiz gerekiyor. Her birimizin takatini, en sonuna kadar ortaya koyması gerekiyor. Ya büyük adam olmak zorundayız ya da büyüklerin yanında olmak zorundayız. Küçük ölüp gidemeyiz biz! Bu örnekte, Ömer bin Hattab'ın örneğinde, aslında küçüklük yok görüyoruz biz; ama küçüklük var. Evet, Ömer'in o gün paraya ihtiyacı yoktu; ama o gün adama ihtiyacı vardı Ömer'in. Müslümanların elli sene önce, İstanbul'a biletini alıp da bir talebeyi bir medreseye gönderecek paraları yoktu. Şimdi ise; öğrencilerin, babalarının paralarından çok paraları var. Üç dört vakıftan burs aldı mı, ihya oluyor. Zaten vakıflarda yüz öğrenciye burs verdiler mi, Allah adına yapılacak en güzel işi yapmış oluyorlar zaten. Çünkü bir öğrenciyi veya beş öğrenciyi alıp onunla kamp yapıp saatlerce oturup onun kahrını çekmek, onun sigaraya alışmasını önlemek, namaz kılmıyorsa namaza alışmasını sağlamak zor iş. Hanımından izin alacaksınız. Kendi çocuklarınızı bırakacaksınız, onunla kamp yapacaksınız saatlerce. Ohoo, bu zor! Yüz lira, öbür vakıf da yüz lira, öbürü de yüz lira derken; memur gibi maaş topluyor öğrenci. Bilgisayar da eğitiyor onu istediği gibi. Biz, böyle bir ümmet değiliz. Parasını verip giden bir ümmet değiliz. Canımızı veririz, canımızın peşinden gideriz bir de. Bir tarafını ok felç eder, öbür tarafıyla kılıcına dayanıp "Beni çağırıyorlar!" diye giderim ben. "Çok yorgunum valla! Biz gençken iyiydik çocuklar. Şimdi genç hocalar yapsın bu işi." deyip emekli olmayız biz. Öyle hacca gidip hacdan sonra ticareti bırakmak gibi takvalık yok bizde. Allah yolunda cihatla ölüp gitmek var. Ne ilmimiz ne de takvamız, buna müsaade etmemeli bizim.

Bu ümmet, dertli bir ümmettir. Hiç kimse, böyle günün birinde herkesin evliya olacağını evham etmesin. Böyle bir şeye kapılmasın kimse. Bu ümmet, dertli bir ümmettir. Çünkü Allah, bizi bütün insanlık için çıkmış hayırlı ve en güzel ümmet yapıp en büyük projenin başına bizi oturttuğu gibi; şeytana da onun karşılığında bütün ümmeti sapıttırmaya yetecek kadar enerji verdi. Bizi saldı, onu da saldı. Neden? Çünkü kim sonuna kadar dayanacak, bunu görmek istiyor Allah. Çocuğa "Sabah namazına kalk!" diye tembih edip gitmek başka, on sene sonra da hiçbir şey olmamış gibi devam etmek başka. Yirmi kere bir ayeti okuyup gitmek var, yirmi bininci okuyuşta bile bıkmadan usanmadan devam etmek var. Yorulan Müslüman kategorisinde değildir. O, sıradan Müslümandır. İnşallah, imanla ölüp cennete gidecektir; ama peşinden binlerce insanın imanına sebep olmuş kimse unvaniyla dirilmek, başka bir şey. Senin peygamberin bir Yahudi'nin çocuğu mü'min olarak öldü diye, gözyaşıyla ayrıldı oradan. Sevincinden Rabb'ine şükretti.

Büyük ümmet'iz. Küçük kafalılık, başımızın belasıdır bizim. Hepimizin elbette Ömer bin Hattab gibi büyük düşünmesi ne mümkün; ama hiç olmazsa büyük düşünenlerin bastonu olursun, büyük düşünenlerin pabucu olursun, büyük düşüneninin çayını getirirsin. Bari, büyük düşünene gölge etme, zarar etme!

Kardeşim,

Evlenirken böyle evlen; büyük evlen. Kur'an okurken, büyük oku. Namaz kılarken, büyük kıl. "Bu miraçtır." de, öyle namaz kıl. Oruç tutarken "Bu orucun iftarı, cennette olacak biiznillah!" diye sahura kalk. Doğurdun mu çocuğu. "Ya nasip! Bakalım yetiştirebilecek miyiz?" deme! Vele ki en facir o olacak olsa bile, alınca fücür fısk yazılmış bir çocuk olsa bile "Bu çocuk, bu ümmetin yüzünü güldürecek." diye sen umutla beş sene, on sene, elli sene bekle! Sen bekle! Sen, umudunu bulursun Allah'tan. Sen, niyetinin karşılığını bulursun Allah'tan. Her şey elle yaparak, çizerek olmuyor. Mü'min, Allah'tan bekler. Allah da niyete göre veriyor. Küçük insanlar, büyük iş becermiş olsalar bile büyük sonuç bulamayacaklar. Ömer bin Hattab, kâinatın hepsini Resûlullah'ın önünde diz çöktürmek için uğraştı. Beceremedi. Sadece bir Asya kıtasına hükmedebildi; ama dirilirken Ömer, kâinatı Resûlullah'ın önünde diz çökmüş olarak ortaya koymuş bir insan diye, dirilecek inşallah. Onu sevenler ve o kafayı taşıyanlar da biiznillah öyle, onunla olacaklar.

Velhamdülillahi Rabb'il alemin.